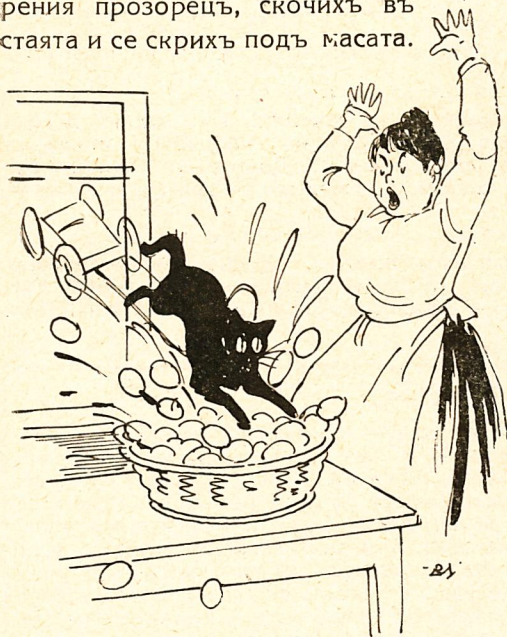
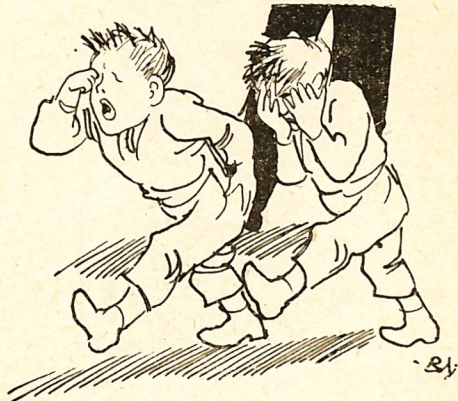

напънахъ напредъ. — Чудно, какъ хората не сж се сѣтили да впрѣгатъ котки!—викна Боньо и задърпа силно юздата. Стиснахъ зжби. Прегризахъ юздата и съ нѣколко скока се намѣрихъ при хамбара. Количката немилостиво ме удряше по заднитѣ крака. Скочихъ и се помжчихъ да се мушна подъ стрѣхата на хамбара. Влѣзохъ, но за количката мѣстото се оказа тѣсно. Тогава се върнахъ, скочихъ на двора и ударихъ къмъ кжщи. Изкачихъ стълбата, поспрѣхъ се за мигъ на одърчето, оттамъ на отворения прозорецъ, скочихъ въ стаята и се скрихъ подъ масата.

Изведнажъ нѣщо се струпполи следъ мене. Помислихъ, че е количката. Обърнахъ се. Изумѣхъ отъ страхъ. Бѣхъ съборилъ кошницата съ яйцата, която моята господарка била

сложила на масата до прозореца. Ами сега? Докато намисля, какво да правя, чухъ шумъ, тичане. Дотърча

моята господарка. Като видѣ счупенитѣ яйца, лицето ѝ се разпъна отъ гнѣвъ. Потърси виновника и ме намѣри подъ масата. Страшно се изплашихъ. Помислихъ, че ще ме пребие отъ бой. Но тя, като ме видѣ въ количката, разбра, че азъ не съмъ виновенъ, остави ме и изскочи на двора. Следъ малко чухъ писъкъ. Пищѣха Боньо и Митко. Майка имъ ги налагаше съ точилката, която бѣше приготвила да точи баница.

Въ края на краищата, като не се смѣта страхътъ, който брахъ, азъ спечелихъ отъ тази случка. Господарката се върна, посѣбра по-здравитѣ яйца, па ме отвърза и ме нагоди да оближа изтеклитѣ на пода. Съ врабцитѣ не можахъ да направя Великдена, но го направихъ съ яйцата. А Боньо и Митко него день научиха, защо хората не впрѣгатъ котки.

Следва догодина.

Е. Кювлиевъ